

บทที่ 1

ศิษย์พีชั้นสอง!

กลุ่มคนใต้ต้นไม้เห็นหนูน้อยบนก้อนศิลายิ้มเคลิบเคลิ้มให้กับทิวทัศน์
ตระการตาก็พากันอมยิ้มตามไปด้วย มีเพียงศิษย์พี่รองที่ยังนั่งหน้าเข้มตัวตรง
กับบัณฑิตเต่าผมขาวอีกคนที่เอาแต่อ่านม้วนตำราในมือ คล้ายเรื่องราวที่
เกิดขึ้นรอบตัวไม่มีส่วนใดเกี่ยวข้องกับมัน

ทันใดหนึ่งในนั้นก็ยกขลุ่ยขึ้นเป่าเป็นท่วงทำนองแผ่วพลี้ว ตามมาด้วย
เสียงพิณสามสาย อีกคนที่เป็นหญิงพอใช้สองนิ้วคืบเข็มเล็กละเอียดดุจนิ้ว
ขึ้นตัวดเบาๆ ในอากาศก็บังเกิดเป็นท่วงทำนองสดใสไพเราะ ยังมีบุรุษร่าง
กำยำอีกคนหุบค้อนลงกับพื้นเสียงดั่งตึงตังขานรับเป็นจังหวะที่แสดงออกถึง
ความฮึกเหิมทรงพลัง

เสียงขลุ่ย พิณสามสาย เข็ม และค้อนผสมผสานกันเป็นเสียงดนตรี
ท่วงทำนองโบราณ ดังกังวานจากใต้ต้นไม้แล้วแผ่ขยายออกปกคลุมทั่วทั้งยอดเขา
กระตุ้นให้หมู่เมฆที่ริมผาไหลเลื่อน ป่าสนเอนสู่เพื่อต้อนรับผู้มาใหม่

หญิงเซวียถูกเสียงดนตรีปลุกให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ หันไปมองเห็น
เงินฝ้ายยืนอยู่ในกลุ่มคนที่มีบุคลิกลักษณะแปลกประหลาดแต่มีรอยยิ้มอบอุ่น
จริงใจนั้นด้วยก็รู้ว่าทั้งหมดคือศิษย์พีในชั้นสอง และทุกคนกำลังบรรเลงเพลง

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

เพื่อต้อนรับ มันก็พลันรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมา

และแล้วความอบอุ่นก็เปลี่ยนเป็นความอึดอัดแน่นหน้าอก สองตามีตม่น
ร่างชวนเซล้มลงทั้งยืน

หลงซึ่งที่ยังยืนอยู่ใต้ฐานศิลาคล้ายไม่ได้ยินเสียงดนตรีแม้แต่หน่วย ไบหน้า
หล่อเหลายังคงน่าหลงใหลไร้ที่ติ แต่เส้นผมกลับหลุดลุ่มลงแผ่สยายเต็มป่า
มันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่

"พูดแล้วว่าจะขาดความสง่างามไปบ้าง แต่ข้ายอมรับผลที่เกิดขึ้น
ไม่ได้จริงๆ"

ศิษย์พี่รองมิทราบมายืนอยู่เบื้องหน้ามันตั้งแต่เมื่อไหร่ มองไบหน้า
ไร้ความรู้สึกและประกายหรรษาในดวงตามันพลางกล่าวว่

"หากข้าเป็นเจ้าของก็คงยอมรับไม่ได้เช่นกัน"

หลังจากนั่งเงียบไปเป็นครู่ หลงซึ่งจึงถามว่

"ข้ากำจัดการรัก ตัดขาดอารมณ์และความรู้สึกทั้งหมด ทำถึงขั้นนี้
แล้วทำไมยังไม่มีปัญญาตัดสินใจเลือก"

ศิษย์พี่รองมองมันด้วยสายตาเวทนา

"คนเราเกิดมาล้วนมีความกลัวเป็นพื้นฐาน ข้าไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พวกเจ้า
ได้ผ่านประสบการณ์อะไรมาบ้าง แต่พอจะดูออกว่หนึ่งเซวียต่างกันกับเจ้า
ส่วนลึกของมันเป็นคล้ายปราศจากความกลัว จึงไม่มีความยากลำบากที่จะเลือก
ไม่จำเป็นต้องลบความกลัวที่มีอยู่อย่างยากเย็นเทียวใจเช่นเจ้า"

หลงซึ่งถามอย่างงุนงง

"ความกลัวคือสัญชาตญาณของมนุษย์ ขอเพียงเป็นมนุษย์ย่อมต้องม
ความกลัว แล้วหนึ่งเซวียจะไม่มีได้อย่างไร"

ตรงจุดนี้ศิษย์พี่รองเหมือนจะจงนสนเทห์เช่นกัน จึงเงียบไปนาน
ก่อนส่ายหน้าตอบว่

"พวกเจ้าทั้งสองคนอาจจะสามารถเอาชนะความกลัวเล็กๆ น้อยๆ
ที่มีอยู่ตามสัญชาตญาณได้ แต่หากเป็นความกลัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ
เช่นความกลัวในเรื่องกลางวันกลางคืน ความกลัวในเรื่องแสงสว่างกับความมืด

ระดับความทนได้อาจจะไม่เหมือนกัน"

หลงซึ่งเลิกคิ้วถาม

"ท่านกำลังจะบอกว่าหญิงเซวียไม่มีความเลื่อมใสศรัทธาอยู่ในจิตใจ
เลยอย่างนั้นหรือ"

ศิษย์พี่รองผงกศีรษะ

"อาจเป็นเช่นนั้น"

หลงซึ่งฟังแล้วก็ตะลึงงันไป ก่อนหัวเราะเยาะตัวเองอย่างปวดร้าว
พึมพำว่า

"เพราะเลื่อมใสศรัทธาในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกินไป ทำให้ต้องพ่ายแพ้ให้แก่
คนที่ยึดเอาแต่ตัวเองเป็นหลัก ไม่มีความเลื่อมใสศรัทธาในเขาเทียน หรือ
อาจจะพูดได้ว่าไม่มีความเลื่อมใสศรัทธาในสิ่งใดเลย แล้วนี่จะให้ข้ายอมรับ
ความพ่ายแพ้ได้อย่างไร"

ศิษย์พี่รองเจียบไปอีตใจก่อนกล่าวว่า

"หญิงเซวียอาจเลื่อมใสศรัทธาในบางสิ่งบางอย่างก็ได้ เพียงแต่สิ่งนั้น
ซ่อนอยู่ลึกเกินไป ทำให้ยันต์ที่ลงเอาไว้บนทางขึ้นเขาไม่สามารถขุดคุ้ยกระตุ้น
ให้เกิดภาพลวงตา หรืออาจเป็นไปได้ว่าแม้แต่ตัวมันเองก็ไม่รู้ว่าในใจเลื่อมใส
ศรัทธาสิ่งใดอยู่"

ยามนั้นเงินฝี่หอบแฮกแบกร่างที่สลบไสลไม่ได้สติของหญิงเซวีย
ลงบันไดมา แต่ใบหน้ามันกลับปราศจากความอนาทรร้อนใจ เพราะมันรู้
ว่าจิตใจหญิงเซวียถูกโจมตีอย่างรุนแรง กำลังกายก็เสื่อมโทรมไปมาก ทันที
ที่ขึ้นสู่ยอดเขาสำเร็จ ความเครียดพลันสลาย จิตใจได้รับการผ่อนคลาย
การลึนสติไปก็เหมือนร่างกายได้พักผ่อน

หลงซึ่งมองตามเงินฝี่จนเหลียวหลัง ได้ยินเสียงตะโกนจากกลุ่มคน
ใต้ต้นไม่ว่า 'ศิษย์น้องเล็กรีบไปหิวถึงน้ำมา' ม่านตาก็หดเล็ก โพล่งถามขึ้น
อย่างตกใจ

"นั่น...คือมันหรือ"

ศิษย์พี่รองพยักหน้าตอบอย่างไม่คิดจะปิดบัง

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

"ใช่"

หลงซึ่งตะลึงมองเด็กหนุ่มร่างอ้วนตุ้ต๊ะที่ถูกศิษย์พี่ทั้งหลายเรียกใช้
อย่างไม่เกรงใจ นึกถึงทุกคราที่เจ้านิกายกับสตรีในชุดแดงเอ๋ยถึงคนผู้นี้จะมี
สีหน้าสำนึกผิดไม่สบายใจหรือไม่ก็เดือดดาล พลันรู้สึกวาระหว่างคำเล่าลือ
ที่ได้ยินกับความจริงที่ได้เห็นช่างแตกต่างกันลิบลับ

หนุ่มน้อยในอารามที่เจ้านิกายชื่นชมว่ายังมีพรสวรรค์เหนือกว่าคนผู้นั้น
กลับเป็นเพียงแค่วัยรุ่นเล็กในชั้นสองที่ไม่มีความโดดเด่นอันใดเลย!

เห็นภาพตรงหน้าแล้วจู่ๆ หลงซึ่งก็รู้สึกว่าการปราศรัยในวันนั้นอันที่จริง
ก็มีได้แยบยลจนยากที่จะยอมรับ จึงถอนใจกล่าวว่า

"ใครจะคิดว่าอัจฉริยะบุคคลระดับนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในชั้นสองของ
สถานศึกษาจะถูกพวกท่านเรียกใช้มือเป็นระวิง ตอนแรกข้าเข้าใจว่าเมื่อ
ขึ้นเขาได้สำเร็จ สถานศึกษาคงตื่นตื่นให้ความสำคัญ ช่างเป็นความคิดที่
โง่เขลาเสียจริง"

"อัจฉริยะจะอยู่ที่ใดก็หาความแตกต่างไม่"

ศิษย์พี่รองมองตามสายตาก็ฝ่าย กล่าวต่อไปว่า

"ในเมื่อตอนอยู่อารามมันเป็นอัจฉริยะ ฉะนั้นยามอยู่ชั้นสองกับ
พวกเรานั้นก็ย่อมต้องเป็นอัจฉริยะ แม้ว่าเปรียบกับข้าแล้วจะยังอ่อนด้อยกว่า
มากก็ตาม เจ้าเองก็อย่าท้อแท้ เพราะอันที่จริงวันนี้เจ้าทำได้ไม่เลวเลย"

องค์ชายหลงซึ่งถอนใจยาว ประคองมือคารวะก่อนหมุนตัวเดินจากไป

ลานกว้างหน้าสถานศึกษาบัดนี้ฮือฮิงไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ บรรดา
ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ยังคงรักษาทำที่สำรวม แต่ขุนนางทั่วไปและศิษย์สถานศึกษา
กลับมีอาชวาทก่อกวนความตื่นตื่น ต่างรอคอยผลแพ้ชนะอย่างใจจดใจจ่อ

เจี้ยวโง้วที่ดูแลการเปิดชั้นสองเดินออกมาด้วยสีหน้าพิกล คล้ายปลื้มปิติ
คล้ายแตกตื่น แต่ก็คล้ายจะมีความกังวลอยู่ด้วยเช่นกัน

คนส่วนใหญ่ไม่รู้ประวัติความเป็นมาของมัน แต่ในเมื่อเป็นผู้ที่ได้รับ
มอบหมายให้ควบคุมดูแลการทดสอบในวันนี้ คิดว่าฐานะต้องไม่ธรรมดา

หลังจากสอบถามกันไปมาค่อยรู้ว่ามันเป็นจอมยัณฑ์เทวะที่เร้นกายฝึกฆานอยู่ในสถานศึกษา ดังนั้นจึงมีกล้าไร้มารยาท พอเห็นมันปรากฏกายขึ้นที่หน้าบันได้เสียงอื้ออึงจึงรีบหายไปในทันที และเมื่อเห็นสีหน้าแปลกๆ ของมัน ทุกคนก็สังหรณ์ใจว่าน่าจะมีเรื่องที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายเสียแล้ว

"เจ้าหนูหวงเฮ่อ มัวตะบิตตะบอยอยู่ทำไม"

คนที่กล้าเรียกชื่อเจียวໄ໊วชราตรงๆ ทั้งยังตั้งใจเต็มคำนำหน้าว่า 'เจ้าหนู' ย่อมเป็นเหยียนเซ่อต้าซือจอมยัณฑ์เทวะของเฮ่าเทียนฝ้ายใต้ เพราะไม่ว่าจะเป็นด่านฆาน ลำดับอาวุโส หรือว่าอายุมันล้วนเหนือกว่า ยามนี้ใจมันกำลังร้อนเป็นไฟ พอเห็นท่าที่รีๆ รอยๆ ของอีกฝ่ายก็อดคิดว่าอย่างรำคาญมิได้

หวงเฮ่อเจียวໄ໊วไม่ยอมตอปากต่อคำกับจอมยัณฑ์เทวะที่มีนิสัยพาลพาโลโลเกคนนี้ จึงเอาแต่มองกลุ่มคนบนลานกว้างขณะเริ่มต้นประกาศ

"การรับศิษย์เข้าสู่ชั้นสองของสถานศึกษาในวันนี้ปรากฏผลแล้ว"

จู่ๆ เหยียนเซ่อก็บังเกิดความกลัว พรวดพราดลุกขึ้นยกมือห้าม

"ช้าก่อน!"

เห็นๆ อยู่ว่าละครที่ดูมาหนึ่งวันหนึ่งคืนกำลังจะปิดฉาก ตัวเอกของเรื่องกำลังจะถอดหน้ากากเผยโฉม กลับมีคนมาตัดบทตั้งฉาบ แม้จะหวั่นเกรงในอาณาภาพจอมยัณฑ์เทวะของมัน แต่กระนั้นก็ยังมิเสียใจจึกจึกไม่พอใจของผู้คนดั่งเลือดดอกออกมา

หวงเฮ่อเจียวໄ໊วขมวดคิ้ว นึกดำในใจว่าคนที่เร่งก็คือท่าน ตอนนี้เป็นท่านอีกที่ยกมือห้าม คิดจะเล่นตลกอันใดกันแน่ มันถามอย่างเอือมระอา

"มีอันใดรี"

เหยียนเซ่อพุ่งปราดขึ้นไปยืนเคียงข้าง หยิบยกระเบียบประเพณีขึ้นมาอ้าง

"ชั้นสองเปิดรับศิษย์เป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวง พวกเจ้ามีอาจทำอย่างสูงเอาเผากิน ก่อนจะประกาศผลสมควรอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จุดธูปเซ่นไหว้ฟ้าดินสักคราก่อนหรือไม่"

เสียงซุบซิบในลานกว้างพลันเปลี่ยนเป็นดังเอ็ดอึงขึ้นทันที แม้แต่

12 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

ชินอ่องหลี่เพยเหยียนกับหลี่วี้ก็ยังคงเหลือกตาใส่นักพรตชราสองตลบมิได้
เหยียนเซอแม้หน้าหนาวกับเปลือกไม้ ได้ยินเสียงฮือฮาที่ยังรู้สึก
หน้าร้อนเห่ออยู่บ้าง แต่ด้วยความต้องการผู้สืบทอดจึงหันไปตะโกนใส่อย่าง
พาลๆ

"ใครคิดว่าข้าพุดไม่ถูกก็ลุกขึ้นมาถกเหตุผลกันตัวต่อตัว!"

คนในลานเจียบกริบ ไม่ว่าจะเป็นโม่หลี่จากอาคารมณฑลหรือมหาบัณฑิต
เหล่าอาจารย์ของสถานศึกษาต่างพากันเบือนหน้าหนี คิดในใจว่าจะให้
ทำทายจอมยุทธ์ที่สำเร็จฉาดจนแทบกลายเป็นปีศาจไปแล้วอย่างเจ้า
นะรี พวกเราไม่เสียดสีถึงขั้นนั้นหรือ

หวงเฮอเจียวໄ໊พยายามวางสีหน้าเรียบเฉยขณะถามว่า

"อาจารย์อา ตกลงท่านคิดจะทำอะไรกันแน่"

ทั่วหล้ามีจอมยุทธ์ที่อยู่น้อยมาก การนับลำดับอาวุโสจึงไม่ได้แยก
นิกายใครนิกายมัน แต่ใช้การเรียกหาซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีภายในหมู่พวกมันเอง
สิ่งที่เหยียนเซอคิดอยู่ในตอนนี้เรียบง่ายยิ่ง... ถ้าหากหนึ่งชีวิตขึ้นถึง
ยอดเขาได้เป็นคนแรก การประกาศผลต่อหน้าคนเหล่านี้ก็มีเท่ากับเป็นเรื่อง
ที่แน่นอนไปแล้วหรือ เช่นนั้นเรากับศิษย์น้องยังจะสามารถใช้วิธีการใดไปแย่ง
คนมาอีกเล่า

เหยียนเซอไม่สนใจสายตาทรงดูหงิดเดือดดาลของคนทั้งหลาย ลากตัว
เจ้าหนูหวงเฮอเข้าห้องหนังสือ ส่วนคนที่เดินตามเข้าไปล้วนเป็นผู้ที่มี
คุณสมบัติพอที่จะร่วมรับฟัง หรืออีกอย่างก็คือมีกำลังพอที่จะเปลี่ยนแปลง
ผลลัพธ์ในวันนี้ได้

โม่หลี่มีสีหน้างุนงง มันคิดว่าหู่ตัวเองจะต้องเพื่อนไปแล้วแน่ๆ จึง
ส่งสายตาถามชินอ่อง

ชินอ่องหลี่เพยเหยียนเองก็มีสีหน้าแปลกพิกล เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเอง
ฟังไม่ผิด จึงหันไปหาหลานสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

ใบหน้าดงามของหลี่วี้เรียบเฉย แม้นางจะพยายามคาดเดาในทาง

ที่ตื้นถึงขั้นภาวนาให้เป็นจริง แต่เมื่อผลลัพธ์ออกมาตามที่คาดหวังก็ยังคง
อดตื่นตะลึงพรึงเพริดมิได้

โมหลีกวาดสายตางงวยผ่านหน้าทุกคน สุดท้ายลุกขึ้นถามหวงเฮ้อ
เจี้ยวโซ่วว่า

"ท่านว่าผู้ที่ขึ้นถึงยอดเขาเป็นคนแรกคือ...หญิงเซียว?"

หวงเฮ้อพยักหน้า

"ใช่"

โมหลียืนตัวแข็งทื่อ

ในฐานะรองอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ยวน ครั้งนี้มันได้รับคำสั่งจาก
เจ้านิกายให้นำคณะทูตมาเยือนเมืองหลวงของต้าถัง จุดประสงค์หลัก
คือพวงค์ชายหลงซึ่งมาเข้าชั้นสองของสถานศึกษาตามข้อตกลงลับของ
ทั้งสองแคว้น

โมหลิมิได้มีความรู้สึกที่ดีต่อสถานศึกษา ตามความเห็นมัน บุคคลที่
มีพรสวรรค์สูงสุดในแผ่นดินอย่างองค์ชายหลงซึ่งไม่จำเป็นต้องมาฝึกฉวน
ที่นี่ แต่ในเมื่อเป็นการจัดการของอาศรมเทพ อีกทั้งตอนนี้คนทั่วหล้าก็รู้แล้ว
ว่าองค์ชายหลงซึ่งต้องการเข้าเรียนในชั้นสอง เช่นนั้นองค์ชายก็จะต้องได้
เข้าเรียน เพราะนี่ได้กลายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรีของ
อาศรมเทพแห่งซีหลิงไปแล้ว

ทว่าใครจะคาดคิด หลังการรอคอยอันยาวนานสิ้นสุดลง ผู้ที่ผ่านการ
ทดสอบได้เข้าเรียนกลับมีใช้องค์ชายหลงซึ่ง หากแต่กลายเป็นคนอื่น!

คิดถึงว่าเมื่อกลับไปถึงซีหลิง เจ้านิกายจะต้องระเบิดโทสะและมัน
จะต้องถูกลงทัณฑ์ อีกทั้งความเคียดแค้นที่สาหัสเคียดแค้นเข้าเทียนท้าวทั้ง
แผ่นดินมีต่ออาศรมเทพอาจจะล้นคลอนไปเพราะเรื่องนี้ โมหลีกู้สึกเย็นเฉียบ
ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ปากพิมพ์แต่คำว่า

"เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้..."

มันเฆยหน้าโบกมือโบกมือใส่หวงเฮ้อเจี้ยวโซ่ว

"ศิษย์สถานศึกษาธรรมดาๆ คนหนึ่งจะเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งได้

14 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

อย่างไร! ขาดอีกแค่ก้าวเดียวองค์ชายก็จะเข้าสู่ด่านรัฐชะตาแล้ว คนผู้นั้นนับเป็นตัวละครอะไร สถานศึกษาจะต้องเล่นไม่ชื่ออย่างแน่นอน!"

หากประกาศผลออกไป ผู้คนที่ยังรอฟังอยู่ด้านนอกก็คงมีความคิดเห็นแบบเดียวกัน เพราะคนที่ประลองกับองค์ชายหลงซิงในวันนี้มีไช่หวังจิ้งเลี่ยผู้มีฉายา 'ต่ำกว่าด่านรัฐชะตาไม่แพ้ใคร' แต่เป็นศิษย์ธรรมดาที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามคนหนึ่ง กระทั่งว่าก่อนหน้านี้ยังไม่มีใครรู้ว่ามันฝึกฝนได้ คนประเภทนี้จะเอาชนะองค์ชายหลงซิงได้อย่างไร

มุสิกตามท้องนาสามารถเอาชนะหญ้าเหี่ยวได้หรือ มดสามารถเอาชนะราชสีห์ได้หรือ ช่างเย็บปักถักร้อยสามารถเอาชนะแม่ทัพชยาโหวได้หรือ หญิงเขวียสามารถเอาชนะองค์ชายหลงซิงได้หรือ เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

นอกเสียจากสวรรค์บันดาลให้หญ้าเหี่ยวปักหลักจะงอยกุด
นอกเสียจากสวรรค์บันดาลให้ราชสีห์เป็นเนื้อเน่าๆ กองหนึ่ง
นอกเสียจากพระอัครมเหล็กช่างเย็บปักถักร้อยนางนั้นให้เป็น
ภรรยาหลวงของชยาโหว

นอกเสียจากว่าสถานศึกษาชี้โก่ง!

คนในห้องพร้อมใจกันส่งสายตาคาดคั้นไปที่หวงเฮ้อเจี้ยวโช่ว

หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วพยายามข่มโทสะขณะอธิบาย

"ตามที่ข้ารู้ องค์ชายหลงซิงเองก็ทำได้ยอดเยี่ยมเช่นกัน หากมิใช่เพราะปีนชั้นสองเปิดรับศิษย์เพียงแค่นั้นเอง องค์ชายก็คงมีวาสนากับชั้นสอง แต่ทุกอย่างก็ต้องทำตามกฎที่ตั้งไว้ หญิงเขวียขึ้นสู่ออดเขาได้ก่อนองค์ชายหลงซิงจริงๆ"

ไม่เหลือทิ้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้เหมือนซากไร้วิญญาณ แต่พอเหลือบเห็นหลี่เพี้ยเหยียน มันก็เหมือนคนคว่ำปางเส้นสุดท้ายเอาไว้ได้ ละล้าละลักถามว่า

"ท่านอ๋อง ตามที่ตกลงกัน องค์ชายยอมเป็นตัวประกันแทนรัชทายาทก็เพราะต้องการเข้าเรียนในชั้นสอง หากไม่ใช่เพราะองค์ชายอยากเป็นศิษย์ของจอมปราชญ์ อาศรมเทพเรามีหรือจะยอมปล่อยตัวออกมา ถ้าหาก

สถานศึกษาคิดจะบายเบี่ยงไม่ยอมรับ เช่นนั้น..."

หลี่เพยเหยียนนิ้วหน้า ท่าทางลำบากใจยิ่ง

ราชินิกุลดำดิ่งให้เกียรติสถานศึกษาเสมอมา น้อยนักที่จะแทรกแซงก้าวก้าวเพียงแต่ครั้งน้องค์ชายหลงซึ่งบุคคลลำดับสองของหน่วยพิพากษาอาศรมเทพยอมเข้าสู่เมืองฉางอันในฐานะตัวประกันก็เพราะทั้งสองฝ่ายได้มีข้อตกลงกันอย่างลับๆ แม้องค์จักรพรรดิเองก็ทรงแสดงท่าทีเห็นชอบแล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นทางอาศรมเทพแห่งซีหลิงหรือราชินิกุลดำดิ่ง ไม่เคยมีฝ่ายใดคิดว่าจะมีคนเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งได้ ดังนั้นจึงมิได้มีการเตรียมตัวรับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้า

มันลิ่งเลลึกคู๋ ก่อนเสนอต่อหวงเฮ้อเจี้ยวโซ่ว

"ข้าเห็นว่าเรื่องนี้สมควรพิจารณากันอย่างรอบคอบ..."

สีหน้าของหวงเฮ้อเจี้ยวโซ่วนิ่งสนิท

หลี่เพยเหยียนมองไปทางหลินกงกงที่นั่งเฝ้าอยู่ตรงมุมห้อง นึกดำในใจว่าฝ่าบาทส่งเจ้ามาก็คงเพื่อให้รอดูผลและจัดการเรื่องให้เรียบร้อย แต่เมื่อเรื่องออกมาเป็นเช่นนี้ โฉนจึงไม่แสดงความคิดเห็นอันใดออกมาบ้าง

หลินกงกงรับรู้ถึงสายตาดำหนึ่นนั้น จึงลุกขึ้นกล่าวอย่างอึดอัด

"จุดประสงค์ที่ฝ่าบาทให้ผู้น้อยมากก็เพื่อรับคน ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับเรื่องที่ท่านทั้งหลายกำลังปรึกษาหารือกัน ผู้น้อยขอไม่เอ่ยปากใดๆ แทนในวังทั้งสิ้น"

"เช่นนั้นหวงเฮ้อ เจ้าก็ฟังความคิดเห็นของข้า!"

เหยียนเซ่อพองตาประกาศเสียงดังจนหวดเคราปลิว

"ข้าขอคัดค้าน เพราะแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นไม่มีทางเข้มแข็งไปกว่าองค์ชายหลงซึ่ง แล้วมันจะเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งป็นชั้นสู้อยอดเขาเป็นคนแรกได้อย่างไร ทางสถานศึกษา...จะต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน"

หวงเฮ้อเจี้ยวโซ่วหน้าตั้งทันที มองมันพลางกล่าวเป็นเชิงตำหนิ

"อาจารย์อา แม้ส่วนตัวท่านกับข้าจะสนิทกัน แต่เรื่องแบบนี้อย่าได้พูดเหลวไหล ทำอะไรต้องมีหลักฐาน"

16 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

เหยียนเซอถลิ่งตาใส่

"แล้วสถานศึกษามีหลักฐานว่าตัวเองไม่โกงหรือเปล่าเล่า"

คราวนี้หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วเตือดตาลจนต้องเน้นเสียงกร้าว

"อาจารย์อา ท่านกำลังทำตัวพาลไร้เหตุผล!"

"ข้าจะพาลไม่มีเหตุผลซะอย่าง แล้วจะทำไม"

เหยียนเซอเล็กคิ้วทำ

"ถึงอย่างไรตอนนี่จอมปราษฎ์ก็ไม่อยู่ในฉางอัน"

ในเมื่อจอมปราษฎ์ไม่อยู่ในฉางอัน ไม่อยู่ในสถานศึกษา มันผู้เป็นกึ่งเฟิงของเฮาเทียนฝายไต้ก็ไม่มีอันใดให้เกรงกลัว...จอมยันต์เทวะผู้มีฐานะสูงส่งดังเทพเจ้าถึงกับประกาศออกมาเป็นนัยๆ แสดงว่าต้องการพาลหาเรื่องให้ถึงที่สุด

เห็นเหยียนเซอยื่นกรานคัตค้ำหน้าตาซึ่งซัง ทุกคนก็ตะลึงงัน นึกย้อนไปถึงที่ทำของมันตอนอยู่ในลานก็อดขบคิดมิได้ว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้นกับเฮาเทียนฝายไต้ เหตุใดจึงเข้าข้างอาศรมเทพแห่งซีหลิงจนออกนอกหน้าถึงเพียงนี้

โม่หลี่เองก็นึกย้อนไปถึงปีที่แล้วตอนนักพรตชราผู้นี้กลับอาศรมเทพ เคยลบหลู่ดูหมิ่นอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ย่วน ซ้ำยังเปิดฉากทะเลาะวิวาทกับต้าเลินกวน (มหาพรตผู้รับใช้เทพ) แต่วันนี้กลับทำตัวแปลก ปกป้องอาศรมเทพอย่างเอาเป็นเอาตาย หรือเป็นเพราะบังเกิดความรักเสียดายคนมีฝีมือ

รักเสียดายคนมีฝีมือนั้นถูกต้อง แต่มันคงคิดไม่ถึงว่าผู้ที่เหยียนเซอทุ่มเทใจให้มิใช่องค์ชายหลงซิง หากแต่เป็นอีกคนหนึ่ง!

หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วกล่าวเสียงเย็นชา

"อาจารย์อา แม้ฐานะและลำดับอาวุโสของท่านจะสูงส่ง แต่นี่คือเรื่องของสถานศึกษา ดังนั้นขอให้ท่านโกงค้อร็องคัตค้ำจนคอแตกตายก็ไม่มีประโยชน์"

เหยียนเซอโกงค้อคัตค้ำอย่างเตือดตาลจริงๆ

"สถานศึกษาคือสถานศึกษาของคนทั้งแผ่นดิน ผู้คนทั้งแผ่นดินมีสิทธิ์

ที่จะหยิบยกข้อสงสัยหรือแสดงความคิดเห็น ยิ่งไปกว่านั้นสถานศึกษายังเป็นสถานศึกษาของต๋าดัง ซ้ำเป็นชาวต๋าดัง ยิ่งมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย! ดังนั้นต่อให้เจ้าบอกว่าคัดค้านไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ซำก็ยังคงคัดค้านว่าหนิงเซวียเข้าชั้นสองไม่ได้เป็นอันขาด!"

หลื่อวีหลบออกจากห้องหนังสือเงียบๆ

ขุนนางติดตามคนหนึ่งพอทราบเรื่องจากนางก็แตกตื่นอ้าปากค้างนึกขึ้นได้ว่าปีที่แล้วเป็นมันเองที่ตัดทอนบอกว่าหนิงเซวียไม่มีอนาคตพอให้องค์หญิงเสียเวลาซุบเสีียง จึงอดรู้สึกเสียใจมิได้

หลื่อวียิ้มหยันพลางกล่าวว่า

"ผู้คนในห้องล้วนสูงวัยกว่าซำ รอบรู้กว่าซำ แต่กลับลืมเรื่องสำคัญที่สุดไปเรื่องหนึ่ง สถานศึกษาเปิดชั้นสองก็เพื่อรับศิษย์ให้จอมปราษฎ์หนิงเซวียสามารถขึ้นถึงยอดเขาได้ก่อนก็หมายความว่าจอมปราษฎ์ได้เลือกมันเป็นศิษย์ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อให้ทะเลาะกันจนเลยเถิดไปมากกว่านี้ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้"

นางเงยหน้ามองยอดเขา นึกภาพว่าเจ้าหนูมันตอนนี้คงกำลังเบิกบานใจสุดขีด นึกถึงเส้นทางกลับบ้านที่เต็มไปด้วยภยันตรายจากการถูกลอบสังหาร นึกถึงตอนเอ่ยปากชักชวนแต่กลับถูกปฏิเสธ ดวงตาก็ปรากฏแววมืดหวังขึ้นรูป กล่าวพึมพำว่า

"ตอนนั้นซำหลงคิดว่าได้ให้ความจริงใจ ให้ความสำคัญกับมันมากพอแล้ว วันนี้จึงค่อยเข้าใจว่าทำไมมันจึงปฏิเสธ นั่นเป็นเพราะซำไม่สามารถมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของมันนั่นเอง"

ขุนนางคนนั้นอ่านสีหน้านางออก จึงกล่าวปลอบโยนว่า

"องค์หญิงสนิทสนมกับสาวใช้ของมัน ได้ยินว่าสองนายบ่าวมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น หนิงเซวียคงต้องมีไมตรีต่อองค์หญิงอยู่บ้างไม่มากก็น้อย"

"นี่มันคนละเรื่องกัน"

หลื่อวีส่ายหน้า หลังเงียบไปลักพังกก็กล่าวขึ้นว่า

18 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

"อืม แต่เห็นก็ไม่เปลี่ยนให้เป็นเรื่องเดียวกันคงไม่ได้แล้ว"

คนในลานอยากได้ยินว่าคนในห้องปรึกษาหารือกันเรื่องอะไร อยากรู้ว่าตกลงเป็นผู้ใดที่ขึ้นถึงยอดเขาคนแรก ผู้ใดสามารถได้เข้าเรียนในชั้นสอง เมื่อเห็นองค์หญิงเดินออกมาจึงพยายามคาดเดาจากสีหน้า

แต่ชื่อผู้นั้นไม่จำเป็นต้องคาดเดา นางเดินเข้าไปทำความเคารพ ถวายเสียงสันทน์พร่าอย่างตื่นเต้น

"องค์หญิง ตกลงผู้ชนะเป็นใครเพคะ"

หลิววีมองไปทางห้องหนังสือ ฟังเสียงโต้เถียงที่ยังคงดังเลิศลอดออกมา แล้วจู่ๆ ก็เลิกคิ้วเรียวงาม มุมปากปรากฏรอยยิ้มลึกลับ

"เป็นมัน"

ลี้หน้ แค่นี้ แต่ชื่อผู้นั้นก็เข้าใจ นางยกมือปิดปากกลืนเสียงอุทาน ดวงตาสุกใสเต็มไปด้วยความตื่นตะลึงระคนยินดี

เสียงอุทานแตกตื่นไม่มีทางปิดได้ด้วยฝ่ามือ จึงตั้งขึ้นทำลายความเงียบ ชื่อผู้นั้นกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ หัวเราะร่าวิ่งไปหาสหาย คว่ามือได้ก็ ออกแรงเขย่าสุดชีวิต ยามนั้นไม่ต้องให้ชื่อผู้นั้นพูดออกมา ทุกคนก็รู้แล้วว่าใครคือผู้ชนะ

จงตำจวินหน้าซัดจนเขียว พึมพำแต่คำว่า

"ทำ...ไม่...ทำไมถึงเป็นมันไปได้"

เซี่ยเจิงอวี่ร่างโง่งนง ไบหน้าขาวซีด มันผลักจินอู๋ไฉ่ออกห่าง พยายามพินยีนตัวตรงถามชื่อผู้นั้น

"เจ้ารู้มาตลอดใช่หรือไม่มันเก็บงำความสามารถที่แท้จริงเอาไว้ สกุนักหรือที่ได้รอดูความขายนหน้าของพวกเรา"

หลังการสอบประจำภาค หนึ่งเซวียก็ถูกศิษย์สถานศึกษาผลักไล่ออกจากกลุ่ม ถูกมองเมินเสมือนเป็นอากาศธาตุ มีเพียงชื่อผู้นั้นกับ ฉูโหยวเสียนเท่านั้นที่ยังคงปฏิบัติต่อมันเหมือนเดิม ฉูโหยวเสียนคือคุณชาย เจ้าสำราญ ไม่ใช่คนเส้นทางเดียวกับศิษย์สถานศึกษาอยู่แล้ว จึงไม่ต้อง

เอ่ยถึง แต่ชื่อถู้อีหลังเกิดในตระกูลขุนนางชั้นสูง เป็นผู้ที่อยู่ในโลกเดียวกันกับพวกเซี่ยเจิงอวี่น แต่นางกลับคอยใส่ใจเข้าข้างหนิงเซวียมาตลอด วันหนึ่งจึงยากที่จะไม่ถูกเข้าใจผิด

เห็นใบหน้าขาวเผือดของเซี่ยเจิงอวี่น รวมทั้งสีหน้าตกตะลึงพรึงเพริดของสหายร่วมสถานศึกษา ชื่อถู้อีหลังก็แค้นหัวเราะ ตอบเสียงเย็นชาว่า

"ข้าไม่รู้ว่ามันเก็บงำความสามารถเอาไว้ แต่ข้ารู้ว่าหากที่ผ่านมาพวกเจ้าไม่หัวเราะเยาะ โมหิตเดียวมัน วันนี้พวกเจ้าก็จะไม่ใช่คนที่น่าหัวเราะเยาะที่สุดในแผ่นดิน"

ที่แล้วมาในสายตาของทุกคน หนิงเซวียเป็นคนนิสัยหยาบคายต่ำช้า เป็นที่น่าหัวเราะเยาะที่สุดในสถานศึกษา ทว่าวันนี้กลับต้องยอมรับว่าคำถากถางของชื่อถู้อีหลังนั้นถูกต้องทุกคำ ที่แท้พวกมันต่างหากจึงเป็นคนที่น่าหัวเราะเยาะที่สุดในแผ่นดิน

ขนมโก๋ที่ยังเหลืออยู่เป็นชิ้นสุดท้ายในมือฉูโหยวเสียนร่วงตกสู่พื้น มันตะลึงมองยอดเขา ร่ำร้องในใจว่าเราถึงกับผูกสัมพันธ์เป็นสหายกับคนที่ร้ายกาจเช่นนี้ หากบอกให้ท่านพ่อทราบ ท่านยังจะบ่นอีกหรือไม่ว่าสหายที่เราคบหาด้วยล้วนเป็นพวกเอาแต่กินเอาแต่ดื่ม เทียบหาความสำราญ ท่านพ่อ คราวนี้ท่านผิดอย่างมหันต์แล้ว!

ศิษย์สถานศึกษานิ่งเงียบเป็นเป่าสาก ล้วนมีอากัปกริยาเดียวกันคือ ก้มหน้ามองพื้น บางคนถึงกับยื่นซิมเซาห่อเหี่ยวเหมือนต้นไม้ที่ยืนตายซาก

ตอนนั้นเองในท้องก็มีเสียงตะโกนคลุ้มคลั่งดังเล็ดลอดออกมา

"หนิงเซวียตะบะฉานอ่อนด้อยอย่างนั้นจะเข้าสู่ชั้นสองได้อย่างไร!"

เสียงตะโกนนี้เหมือนปลุกจงตัวจวินให้ตื่นจากฝันร้าย มันคล้ายคว้าดาบเล่มสุดท้ายเอาไว้ได้ ละล้าละลักพูด

"พวกเจ้าฟังสิ นั่น...นั่นคือเสียงเหยียนเซอต้าซือ...ต้าซือบอกว่าหนิงเซวียตะบะฉานอ่อนด้อย ไม่สามารถเข้าสู่ชั้นสอง! ต้าซือก็คือจอมยัณฑ์เทวะที่มีชื่อเสียงเลื่องลือ และยังเป็นศิษย์พี่ของราชครูแห่งต้าถังเรา ถ้าแม้แต่ท่านผู้เฒ่ายังเข้าใจเช่นนี้ แล้วหนิงเซวียจะเข้าเรียนในชั้นสองได้อย่างไร"

20 สบฟ้าพิชิตปฐพี 6

มันหันไปยิ้มเยาะใส่ชื้ออู้อีหลัน

"ได้ยินหรือไม่ เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิด"

ภายในห้องหนังสือ เขียนเซอไวววยหน้าเขี้ยวคล้ำ

"เห็นนี่หรือไม่ นี่คือป้ายคำสั่งของเฮาเทียนฝายใต้ ไม่ว่าอาศรมเทพแห่งซีหลิงหรือว่าองค์จักรพรรดิเห็นแล้วยอมมิจากเพิกเฉย!"

หวงเฮอเจี้ยวโช่วมองมันเหมือนกำลังมองคนบัญญัติอ่อน ขมวดคิ้วถามว่า

"อาจารย์อา ตกลงวันนี้ท่านมีจุดประสงค์อะไรกันแน่ เขียนบอกกล่าวออกมาตรงๆ พวกเราจะได้ดูว่าสามารถปรึกษาหารือกันได้ดีหรือไม่"

"อา..."

เขียนเซอเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มกว้างทันที ชี้นิ้วหวงเฮอเจี้ยวโช่วกล่าวว่า

"นี่เป็นเจ้าพูดออกมาเองนะ หากปรึกษาหารือแล้วไม่เป็นไปตามที่ข้าต้องการ ข้าไม่ยอมแน่"

เห็นจอมยุทธ์ทเวะที่มีลำดับอาวุโสสูงสุดในเมืองฉางอันทำตัวเยี่ยงนี้ หวงเฮอเจี้ยวโช่วก็อยากจะร้องไห้ มันผายมือกล่าวว่า

"เชิญท่านว่าออกมาก่อน"

เขียนเซอกระแอมกระไอสองทีก่อนกล่าวเสียงราบเรียบ

"พูดถึงด่านฉาน หนึ่งในเขี้ยวอ่อนด้อยกว่าองค์ชายหลงซึ่งอยู่มาก แต่ถ้าพูดถึงทักษะด้านอื่นๆ ก็พอจะนับได้อย่างเต็มกลืนว่ามีคุณสมบัติให้บ่มเพาะอยู่บ้าง ดังนั้นข้ารู้สึกว่ามันไม่เหมาะที่จะเข้าเรียนในชั้นสอง แต่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ข้ามากกว่า"

แม้มันพยายามเต็มที่ที่จะซ่อนความตื่นเต้น บั้นสีหน้าให้ดูเรียบเฉยเข้าไป แต่ว่าจางของมันก็ยังทำให้ทุกคนหน้าเปลี่ยนสี หวงเฮอเจี้ยวโช่วเบิกตากว้างสะอึกกายออกมาหนึ่งก้าว โหม่หลีแตกตื่นจนตั้งตัวผิงขึ้นจากเก้าอี้

"ท่านหมายความว่า...หนึ่งในเขี้ยวมีคุณสมบัติที่จะเป็นจอมยุทธ์ทเวะ

อย่างนั้นรี"

หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วจ้องตามันขณะถามแทบเป็นตะโกน

เหยียนเซ่อเห็นแล้วก็สำนึกเสียใจอย่างมหันต์ แค้นใจตัวเองว่าอุตส่าห์
ทนเก็บงำมาได้ตั้งนาน ไฉนจึงเสียท่าเผยไต่ออกไปง่างาย ครั้นแล้วก็
ตัดลึนใจทุ่หมัดหน้าตัก ย้อนถามว่า

"แล้วจะทำไม อย่าลืม ข้าคือคนที่พบมันก่อน"

ผู้สืบทอดของจอมยันต์เทวะก็เปรียบเสมือนพญาหงส์ ทั้งล้ำค่าและ
หายาก ไม่ว่าจะต่อตัวจอมยันต์เทวะเองหรือว่าต่อนิกายที่มันสังกัดอยู่

ตอนนี้ได้ยื่นเหยียนเซ่อยอมรับ เป็นใครก็รักษาท่าที่สงบไว้ไม่ได้อีก
ไม่หลิดลันออกมายื่นจ้องหน้าเหยียนเซ่ออย่างโกรธจัด

"อาจารย์อา ในเมื่อพบบุคคลที่มีคุณสมบัติจะเป็นจอมยันต์เทวะ แล้ว
ทำไมท่านถึงไม่รายงานไปยังอาศรมเทพทันที!"

"เหลวไหล รายงานไปแล้วพวกเจ้ายังจะเหลือน้ำข้าวต้มไว้ให้ข้าดื่มรี"

เหยียนเซ่อถลึงตาตอบกลับ

แต่หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วกลับยิ้มหน้าบาน กล่าวอย่างเป็นต่อ

"อาจารย์อา ท่านคิดว่าหลังจากสถานศึกษาเรารู้เรื่องนี้แล้วยังจะ
ปล่อยตัวหญิงเซวียไปอีกรี"

เหยียนเซ่อชี้หน้าด่าว่า

"เจ้าคนไร้ยางอาย! หากมิใช่เพราะเมื่อครูเจ้าพูดว่าสามารถปรึกษา
หารือกันได้ ข้าจะบอกเรื่องนี้ออกมารี!"

เมื่อคิดถึงว่าวันนี้ชั้นสองของสถานศึกษามีศิษย์ใหม่ในวันหน้ามี
โอกาสได้เป็นจอมยันต์เทวะ หวงเฮ้อเจี้ยวโช่วก็รู้สึกปลาบปลื้มยินดี กล่าว
อย่างกระหือมิยอม

"การปรึกษาหารือก็คือการเอาปัญหามาพูดคุยแล้วพินิจพิเคราะห์ หาก
สามารถกำหนดผลล่วงหน้าได้ ไยต้องปรึกษาหารือกันด้วยเล่า"

เหยียนเซ่อเต็นผาง

"เจ้ามันคนชู้โกง ไร้ยางอาย!"

22 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

หวงเฮ้อยืมละไม

"ข้าก็รำเรียนมาจากอาจารย์อาหนั้นแหละ"

เหยียนเซ่อโกรธจนหนวดเคราลุก ตวาดเสียงดัง

"ข้าเหยียนเซ่อหามาครึ่งชีวิตแล้วจึงจะเจอคนมีพรสวรรค์อย่าง
หนิงเซวีย ใครกล้ามาแย่งศิษย์คนนี้ไป ข้าจะไม่อยู่ร่วมโลกกับมันเป็นอันขาด
ต่อให้ร่างต้องแหลกเหลวกระดูกหักป่นปี้ก็ต้องชิงลับกระดูกมันก่อนให้ได้!"

หวงเฮ้อสายหน้าหัวเราะดั่งลั่น

"คำพูดของอาจารย์อาช่างน่าขนลุกนัก ถ้าหากศิษย์หลานทำเพื่อ
ตัวเองมิใช่เพื่อสถานศึกษา บางทีอาจจะ...กลัวก็ได้"

"ข้าเหยียนเซ่อ...ครึ่งชีวิต...หนิงเซวีย...พรสวรรค์...ศิษย์...ไม่อยู่ร่วมโลก...
กระดูกหักป่นปี้...ชิงลับกระดูก..."

เสียงตวาดอย่างเดือดดาลของจอมยุทธ์เทวะเหยียนเซ่อราวกับฟ้าผ่า
เปรี้ยงปร้างลงใส่ลานหินด้านหน้า

รอยยิ้มของจงด้าจวินที่เพิ่งจะเค้นออกมาได้พลันผืนึกค้าง

หากจะบอกว่าเรื่องที่หนิงเซวียสามารถขึ้นเขาเข้าเรียนในชั้นสองได้
สำเร็จคือสายฟ้าที่ผ่าลงกลางใจศิษย์สถานศึกษา เช่นนั้นที่จอมยุทธ์เทวะ
แผดเสียงร้องราวกับคนเสียสติว่าต้องการรับหนิงเซวียเป็นศิษย์ให้ได้ เพราะ
หนิงเซวียมีโอกาสเป็นจอมยุทธ์เทวะในวันข้างหน้าก็เสมือนสายฟ้าผ่าใส่
กลางใจศิษย์สถานศึกษาซ้ำสอง

หลังเสียงอสนีบาตผ่านพ้น ศิษย์สถานศึกษาล้วนยืนตะลึงอยู่กับที่
ไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรดี

ฉูโหยวเสียนเห็นจงด้าจวินหน้าซีดเหมือนศพก็กล่าวอย่างเห็นใจ

"หากข้าเป็นเจ้าของจะไปที่ห้องครัวเอาศิระชะโหม่งใส่เต้าหู้ค้ำคินตายไป
เสียให้รู้แล้วรื้อรอด เพราะรสชาติและกลิ่นของเต้าหู้ค้ำคินนั้นสุดแสนดีเหมือน
พอๆ กับคำพูดที่หลุดออกจากปากของเจ้าทั้งหมดนั้นแหละ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

บทที่ 2

ราชครูแห่งต้าถังใหญ่โตนักหรือ

สภาพจิตใจของเหยียนเซ่อตอนนี้อำแย่สุดขีด

มันจ้องหวงเฮ่อเจี้ยวโช่วตาเซมิ่ง กล่าวด้วยท่าที่ขมขู่

"ยังงัยพวกเจ้าสถานศึกษาก็เอาหนิงเซวียไปไม่ได้"

หวงเฮ่อเจี้ยวโช่วเล็กคิ้วย่นถาม

"อาจารย์อา แม้แต่ท่านเองยังต้องการมัน แล้วอาศัยอะไรมาห้ามพวกเรา"

เหยียนเซ่อแผดเสียงอย่างลึมตัว

"ก็เจ้าเด็กนั่นมีพรสวรรค์เหมาะกับการฝึกยันต์ แล้วทั่วทั้งแผ่นดินนี้
ยังมีใครมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นอาจารย์มันมากกว่าข้า"

หวงเฮ่อเจี้ยวโช่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ต้องเป็นเพียงจอมยันต์เทวะเท่านั้นหรือจึงจะมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์
มัน เช่นนั้นไม่เป็นไร สถานศึกษาเราจะหาจอมยันต์เทวะออกมาสักสองสามคน
คิดว่าน่าจะพอหาได้อยู่"

น้ำเสียงสบายๆ เหมือนกำลังพูดว่าน่าจะพอชุดหัวไชเท้าจากสวนหลังบ้าน
ออกมาได้สักสองสามหัวอย่างไรอย่างนั้น จริงอยู่จอมยันต์เทวะเป็นบุคคล
ที่หาได้ยากยิ่งในรูปผี แต่สถานศึกษาก็มิใช่สถานที่ธรรมดา กระทั่งว่าตัว